

Бренделъ, Карлъ Игнац — Brendel, Karl Ignaz, — теоретикъ и даровитъ музикаленъ писателъ, род. 26 ноемв. 1811. въ Шолбергъ на Харцъ, умр. 25 ноемв. 1868 въ Лайпцигъ; ученикъ на Ферд. Викъ (бащата на Клара Шуманъ), 1844 редакторъ и собственикъ на основаното отъ Робертъ Шуманъ списание „Neue Zeitschrift für Musik“, поддържаще идеитъ на Шумана и на „Новата нѣмска школа“ — „Neu Deutsche Richtung“ (Вагнеръ-Листъ), професоръ по история на музиката въ Лайпцигската консерватория. Б. е единъ отъ основателитъ и дългогодишенъ председател на „Общото нѣмско музикално дружество“. Отъ трудоветъ му най-важни сж: „История на музиката“, „Музиката на съвременността и сборното изкуство на бъдещето“. Освенъ това, и множество научни есета и критически статии.

Брене, Мишель — псевдонимъ на Мария Бобийе — Brenet, Michel — Marie Bobillier, франц. музикална изследвателка, род. 12 апр. 1858 въ Люневий, умр. 4 ноемв. 1918 въ Парижъ. Б. е събирала цѣли три десетилетия материалъ за историята на хорovia институти въ Франция, но смъртта я заварва преди да довърши това ценно дѣло. Отъ множеството нейни трудове — най-важни сж: „История на оркестровата симфония до Бетховена“, „Себастиянъ дьо Брюсаръ“, „Клодъ Гудималъ“, „Палестрина“, „Хайднъ“, „Майстори на музиката“, „Музиканти на гр. Парижъ“ и недовършения цененъ музикаленъ речникъ „Dictionnaire pratique et historique de la musique“, допълненъ отъ А. Гастуе и излъзълъ презъ 1926. Речникътъ отразява голъмо знание и богата музикална култура на авторката си, а ценността му се увеличава и отъ множеството нотни примѣри и фигури, съ които е изпъстренъ.

Бреслауеръ, Емилъ — Breslauer, Emil — клавиренъ педагогъ и музикаленъ писателъ, род. 29 май 1836 въ Котбусъ, умр. 26 юни 1899 въ Берлинъ; ученикъ на Щерновата консерватория (Ерлихъ, Гайеръ и Щернъ), преподавател по пиано въ Кулаковата консерватория, основател на „Съюза на учителитъ по музика въ Германия“ и авторъ на нѣколко книги върху клавираната

педагогия: „Технически основи на клавираната игра“, „Методика на клавираното обучение“, една школа за пиано въ 3 части, както и множество статии — въ издаваното отъ него списание „Der Klavierlehrer“ — „Учителътъ по пиано“.

Брехеръ, Густавъ — Brecher, Gustav, компонистъ и диригентъ, род. 5 февр. 1879 въ Айшвалдъ при Теплицъ; диригентъ въ Виенската придворна опера и въ градскитъ театри въ Олмюцъ, Хамбургъ, Франкфуртъ; отъ 1924 — генералмузикдиректоръ и директоръ на Лайпцигската опера. Компониралъ: една симфония и пѣсни; превелъ: „Маргарета“, „Оберонъ“, „Тоска“ и др., и издалъ „Нѣмата отъ Портичи“, „Хвърчащиятъ Холандецъ“ и др.

Бриджъ, Франкъ — Bridge, Frank — значителенъ английски компонистъ и диригентъ, род. 26 февр. 1879 въ Брингтънъ; училъ въ кралския музикаленъ колежъ и при съръ Чарлсъ Стяндфордъ; членъ на Йоахимовия квартетъ (виола) и диригентъ на оперни и симфонични изпълнения въ Лондонъ, Нью Йоркъ, Бостонъ и др. америкаиски градове. Композиции: Тонова поема „Лѣто“, Симфонична поема „Изабела“, „Две поеми“, „Танцова рапсодия“, „Танцова поема“ и сюита „Морето“ — за оркестъръ; Сюита и „Оплакване“ — за струненъ оркестъръ, „Весела беритба“, „Три идилии“ и „Сами въ нашата алея“ — за струненъ квартетъ; „Ирландски мелодии“ и „Коледенъ танцъ“, сжщо за с. к.; 2 струнни квартета; клавириквинтетъ и струненъ секстетъ; „Фантазия-трио“ за цигулка виола и виолончелъ; „Мелодия“ и „Елегия“ за виолончелъ и пиано; соната за виолончелъ; клавирна соната; „Молитва“ за хоръ и оркестъръ; „Сонетъ“ за теноръ и оркестъръ; клавирни нѣща и пѣсни.

Бризе — Brisé фр., отъ briser — чупя, ломя — показва, че тоноветъ на единъ акордъ трѣбва да се чуятъ последовно — постепенно, единъ следъ други, въ видъ на арпеджо.

Бризура — (фр. brisure) — начинъ на свирене на цигулката тонове, отдалечени на голъмо разстояние, изпълняващи се на две несъседни струни, безъ лжкътъ да закача междинната струна.